

Een hekwerk met een verleden

Arnold Fortuin

Soms worden bijna onopvallende dingen vanzelfsprekend onderdeel van een historisch geheel. Dat merk je bijvoorbeeld als je vanaf de verkeersdrukte van het kruispunt Hogelandsingel-Oliemolensingel-Boulevard de rust van het Wooldrikspark zoekt. Het lijkt zo voor de hand liggend: een hekwerk als afsluiting van een groene Enschedese long. Het gaat in dit geval echter niet om zo maar een hekwerk, maar om een barokke met krullen versierde, smeedijzeren afsluiting, met scherpe punten op de bovenrand. Een hekwerk ook met een geschiedenis. Het roept herinneringen op. Zoals aan dat jongetje dat het hekwerk voor de speelplaats van de eens bekende 'Koop'-school aan de Nieuwe Schoolweg beklom, weggleed en met zijn broek aan de scherpe pieken bleek hangen.

Waait het stevig dan fluistert ook het spijlenwerk rond het Wooldrikspark soortgelijke herinneringen. De uitdaging van de spiesen die het hekwerk er lijken te bekronen, moet ook heel wat broeken (en misschien billen) van jonge waaghalzen gekost hebben. Zeker ook in het verleden toen datzelfde hekwerk een villa omzoomde op de hoek Molenstraat- Deurningerstraat, pal tegenover de spoorwegovergang. Met een paar scholen en het station in de buurt is een jonge klimmer snel uitgedaagd. Alleen al door dat roemrijke verleden verdient het hekwerk een plaatsje op de kleine monumentenlijst. Maar of die verleidelijke klim naar de hekspiesen zich er een zelfde vermaardheid verworven heeft als in een vergrijzend verleden, toen zo'n avontuur even heftig lokte als de gehaktbal met een klodder mayonaise uit de fritestent vóór dat hek?

Eens omzoomde het hekwerk een fabrikantenvilla die in 1936 'gepromoveerd' werd tot zenuwcentrum voor een bijzonder evenement in Enschede: de grootse expositie 't Volle Profijt'. Met die tentoonstelling, voor een flink deel gericht op industrie en landbouw, toonde organisatietalent Jac. Kleiboer niet alleen de kwaliteiten van Enschede, maar ook van zichzelf. Toen de tentoonstelling werd afgesloten, maakte Kleiboer van de villa een pension met zijn naam. Om in 1962 van dat pension weer een kantoor te maken, toen hij de in die dagen hooggeroemde tentoonstelling 'FF'(zij hebben het gemaakt) moest voorbereiden. Met die tentoonstelling werd de stadsbrand van 1862 herdacht. De villa, eens kantoor van de textielfirma J. Stroink en Zonen, verdween uiteindelijk, zoals zoveel uit de Enschedese historie werd gesloopt. Restauratie werd niet mogelijk geacht. Het wellicht 19^e eeuwse hekwerk, eens gebouwd om een pand met een lang textielverleden, kreeg dank zij stadsarchitect Arie van Wageningen een herkansing bij het Wooldrikspark. Arie de Haan en Klaas Jan Uildriks schreven erover in n Sliepsteen (zomer 1991). Volgens hen kostte de verhuizing de gemeente een dikke f 72.000,-.

Foto: Leo Metternich